

רע"פ 2143/16 - פלונית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2143/16

לפני:
המבקשת:
כבוד השופט א' שהם
פלונית

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 3.3.2016, בעפ"ת 50294-02-16, שניתן על ידי כב' השופט ר' בן יוסף

עו"ד אשר ארבל

בשם המבקשת:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף), בעפ"ת 50294-02-16, מיום 3.3.2016, בגדרו נדחה ערעורה של המבקשת על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (כב' השופטת ש' קריספין) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 5113-06-14, מיום 26.1.2016.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקשת הוגש כתב אישום, המייחס לה עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 62(א), 64(א)(3) ו-39 לפקודת

עמוד 1

התעבורה [נוסח חדש], בצירוף תקנה 169א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 14.6.2014, בשעה 01:03 או בסמוך לכך, נהגה המבקשת ברכבה, כשהיא שיכורה. עובדת שכרותה של המבקשת נקבעה, כך על-פי כתב האישום, על יסוד דגימת אויר נשוף מפיה, בה נמצא ריכוז של כ-640 מיקרוגרם לליטר אחד של אויר נשוף.

3. להשלמת התמונה יצוין, כי בעת ביצוע העבירה, עמד לחובת המבקשת עונש של 8 חודשי מאסר על תנאי, אשר הוטל עליה, בבית המשפט לתעבורה בתל אביב-יפו (פ"ל 4978-05-11), לאחר שהורשעה בעבירה של נהיגה בשכרות, ביום 5.4.2012. במסגרת פל"א 6294-06-14, האריך בית המשפט לתעבורה את תוקפו של עונש המאסר המותנה, אשר עמד לחובת המבקשת, בשנתיים נוספות, לאחר שהמבקשת הורשעה בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, ביום 7.7.2014.

4. תחילה כפרה המבקשת, בבית המשפט לתעבורה, במיוחס לה בכתב האישום, אולם לאחר מספר דיונים, היא ביקשה לחזור בה מכפירתה, והודתה בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום. לבקשת בא כוחה, הופנתה המבקשת אל שירות המבחן, לקבלת תסקיר בעניינה, לפני מתן גזר הדין. בתסקיר שירות המבחן פורטו נסיבותיה האישיות של המבקשת, ובין היתר נכתב, כי "במהלך השנים ניהלה [המבקשת] אורח חיים עצמאי, למדה ופרנסה את עצמה", אך "בשנים האחרונות סבלה ממצב רוח ירוד, מחרדות, ופיתחה תלות באלכוהול". מהתסקיר עולה, כי המבקשת מצויה בהליך טיפולי סדיר עם פסיכיאטר, החל מחודש מרץ 2015, אך היא לא אימצה את המלצתו הטיפולית להשתלב ב"מסגרת גמילה מאלכוהול, בתנאי אשפוז ובהמשך מעבר לקהילה טיפולית לנפגעי התמכרויות, לצד טיפול תרופתי תומך". שירות המבחן התרשם כי המבקשת ביטאה מוטיבציה להמשיך ולהיעזר בגורמים שונים, ביניהם שירות המבחן, על מנת להפסיק את צריכת האלכוהול, והמליץ על הארכת המאסר המותנה וצו מבחן למשך שנה.

5. ביום 26.1.2016, נגזר עונשה של המבקשת. לצורך קביעת מתחם הענישה, התייחס בית המשפט לתעבורה לחומרת העבירה שעניינה נהיגה בשכרות, לסיכון שהיא מהווה לשלום הציבור ולביטחון, ולצורך לנהוג ביד קשה בנהגים שיכורים. כמו כן, נתן בית המשפט דעתו לנסיבות ביצוע העבירה, ובין היתר, לכך שהמבקשת נהגה בהיותה שיכורה, בעת שריחף מעל ראשה עונש המאסר המותנה. על יסוד שיקולים אלו, קבע בית המשפט לתעבורה כי מתחם העונש ההולם "כולל פסילה בפועל לתקופה של 8 שנים, מאסר בפועל לתקופה שבין 4 חודשים ועד 12 חודשים ורכיבי ענישה נוספים". לצורך קביעת עונשה של המבקשת בתוך המתחם, נדרש בית המשפט לתעבורה לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ובין היתר, לנסיבותיה האישיות של המבקשת, להודאתה, ולהיעדרו של עבר פלילי. לצד החומרה, נתן בית המשפט דעתו לעברה התעבורתי המכביד של המבקשת, ולמאסר המותנה חב ההפעלה העומד לחובתה. בית המשפט לתעבורה החליט שלא לאמץ את המלצת שירות המבחן, "נוכח היות המאסר המותנה חב הפעלה וממילא, ההלכה היא כי בית המשפט אינו חייב לאמץ את המלצת שירות המבחן בכל מקרה". לאחר זאת, הטיל בית המשפט לתעבורה את העונשים הבאים על המבקשת: 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל; הופעל, בחופף למאסר הנ"ל, עונש של 8 חודשי מאסר המותנה, אשר הוטל על המבקשת בפ"ל 4978-05-11, ותוקפו הוארך בפל"א 6294-06-14, כך שעל המבקשת לרצות 8 חודשי מאסר בפועל; פסילת רישיון נהיגה, למשך 6 שנים, באופן מצטבר לכל פסילה אחרת, בניכוי תקופת המאסר שתרכזה המבקשת; ו-10 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבל תעבור המבקשת עבירה של נהיגה בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים, או עבירה של נהיגה בזמן פסילה, או עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל שנה.

6. המבקשת ערערה על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, וערעורה נדחה, ביום

3.3.2016. בית המשפט המחוזי לא קיבל את בקשת ההגנה, כי יעשה בית המשפט שימוש בסמכותו לפי סעיף 85 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), שעניינו הארכה נוספת של תקופת התנאי, בציינו כי "סעיף 85 איננו מתאים ואיננו רלוונטי לעניינה של המערערת [המבקשת], אשר בעייתה איננה סמים אלא אלוהות". בית המשפט המחוזי קבע כי טעה בית המשפט לתעבורה, עת קבע כי במקרה דנן ניתן לעשות שימוש בסעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה, אולם "בגזר הדין האופרטיבי, כאמור, בית משפט קמא לא הטיל עשר שנות פסילה, אלא שש בלבד, כלומר, לא עשה שימוש בסעיף 40א". עוד ציין בית המשפט המחוזי, כי "בית משפט קמא נתן דעתו גם לכל הנסיבות האישיות של המערערת [המבקשת]. כאמור, ניסה לסייע בידה בשלחו אותה לשירות המבחן, אך בסופו של יום גם בית משפט קמא כבול היה למוסרותיו של הדין".

הבקשה לרשות ערעור

7. ביום 15.3.2016, הוגשה בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, בד בבד עם בקשה לעיכוב ביצוע של עונש המאסר לריצוי בפועל, אשר הושת על המבקשת. בבקשת רשות הערעור, חזרה המבקשת על עיקרי הטענות שהעלתה בערעור שהגישה לבית המשפט המחוזי. לגישת המבקשת, עולה בעניינה שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, "המבוססת על סעיף 56 לחוק העונשין לפיה ראוי שבית המשפט יעשה שימוש בסמכותו לפי סעיף 85 לחוק העונשין". לטענת המבקשת, ראוי שבעניינה יעשה בית המשפט שימוש בסמכותו לפי סעיף 85 לחוק העונשין, המאפשר להאריך מאסר מותנה יותר מפעם אחת, מכיוון ש"לצורך החוק שיכור הסמים ושיכור האלוהות חד המה". בנוסף, סבורה המבקשת, כי "קיימות במקרה דנן נסיבות אישיות חריגות ויוצאות דופן אשר יכולות ותתנה נסיבה למתן רשות ערעור".

דיון והכרעה

8. הלכה מושרשת היא, כי רשות לערעור ב"גלגול שלישי", תינתן בצמצום, ורק במקרים המצריכים דיון בשאלה משפטית כבדת משקל או בסוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטני של הצדדים לבקשה; או כאשר עולה חשש לעיוות דין או לאי צדק של ממש שנגרם למבקש בהליך המשפטי (רע"פ 1940/16 פולק נ' מדינת ישראל (14.3.2016); רע"פ 2012/16 רחאל נ' מדינת ישראל (13.3.2016); רע"פ 1878/16 אטרש נ' מדינת ישראל (9.3.2016). לאחר עיון בבקשה שלפניי ובנספחיה, אני סבור כי עניינה של המבקשת איננו נמנה על מקרים אלה, ומטעם זה בלבד יש לדחות את הבקשה.

9. כמו כן, לא מצאתי כל טעם להתערב בעונשה של המבקשת, וזאת, כיוון שמדובר בעונש ראוי, המתחשב כהלכה בכלל השיקולים הצריכים לעניין, ובהם השיקולים לקולה, אשר מנתה המבקשת בבקשתה. ככל שהיקף התערבותה של ערכאת הערעור במידת העונש הינו מצומצם, הרי שהדברים נאמרים ביתר שאת, כאשר עסקין בהשגה על חומרת העונש ב"גלגול שלישי" (רע"פ 1643/16 ביטון נ' מדינת ישראל (2.3.2016); רע"פ 1619/16 אבו עראר נ' מדינת ישראל (29.2.2016); רע"פ 1580/16 אגבאריה נ' מדינת ישראל (28.2.2016)).

10. למעלה מן הצורך אציין, כי לא מצאתי מקום לקבל את הבקשה גם לגופו של עניין. נסיבותיה האישיות של המבקשת לא נעלמו מעיני הערכאות הקודמות, כך גם התסקיר אשר הוגש בעניינה. כמו כן, אין בידי לקבל את הטענה, לפיה יש להחיל את סעיף

85 לחוק העונשין גם במקרים שענינם גמילה מאלכוהול. לשון החוק בעניין זה הינה חד משמעית, וממנה עולה, באופן ברור, כי לבית המשפט נתונה סמכות, להאריך תקופת מאסר על תנאי יותר מפעם אחת, כאשר האדם שהורשע "עובר טיפול למשתמשים בסמים, או שסיים טיפול כאמור", ורק כאשר מתקיימים יתר התנאים המנויים בסעיף. משכך, סוגיה זו אינה מותירה מקום למחלוקת פרשנית הדרושה ליבון, ואיננה מצריכה דיון נוסף בבית משפט זה (ראו גם: רע"פ 10122/03 ענאק נ' מדינת ישראל (15.12.2003)).

11. אשר על כן, דין הבקשה להידחות.

12. לפיכך, מתייתר הצורך לדון בבקשה לעיכוב ביצוע העונש. המבקשת תתייבב לריצוי עונש המאסר בכלא "נווה תרצה", ביום 10.4.2016, עד השעה 10:00, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותה תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקשת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787336 או 08-9787377.

ניתנה היום, ז' באדר ב' התשע"ו (17.3.2016).

ש ו פ ט